
Takový normální den

Will Carver

PROLOG

Nikomu už na něm nezáleží.

Než ho našli, uběhl téměř rok.

Veřejnost ztratila zájem a přesunula se k něčemu novému.

No tak nějaký starý schizofrenik odešel do lesa, aby spáchal sebevraždu. No a co? Je to snad nějaká ztráta? Co je to za zprávu? Naplánujte to jako dodatečný nápad.

Přiložte si pistoli k hlavě a zmáčkněte spoušť – pak není čas na pochybnosti. Skočte ze střechy vícepatrového parkoviště – je těžké vycouvat, když vám do nárazu na beton zbývá sedm metrů.

Na zemi leží lepicí páska, kterou si strhnul z obličej, když si to rozmyslel a snažil se volat o pomoc. Nikdo nepřišel. Na zápěstích má škrábance od toho, jak se snažil uniknout, a kůra stromu je odřená od pout. Klíček, který odhodil mimo svůj dosah, leží pod listím.

Koho to zajímá? Nějaký starý pitomec si vejde do lesa, zalepí si pusou a připoutá se ke stromu. Odhodí klíček, aby nemohl uniknout. A čeká na pomalou, odkládanou a bolestivou smrt. No a co?

Byla to jeho volba, ne?

Jeho rozhodnutí.

Má to háček: ten idiot se připoutal ke stromu tak, že měl ruce nad větví. Nemohl je spustit níž než metr od země, takže si nemohl lehnout, když potřeboval usnout.

Když ho našli, jeho zápěstí nesla plnou váhu těla. Levé rameno měl opřené o kmen stromu, hlava mu bezvládně visela dopředu, přední strana nohou do-

léhala k zemi a záda měl nepřírozně prohnutá. Na těle měl stopy od zvířat, která ho objevila jen kvůli tomu, že se v prvních čtyřech trýznivých dnech opakovaně pokálel do kalhot.

Ten hlupák si nechal v kapse vzkaz, který uváděl, že je *poslední*. Člověk volby. Že to muselo být provedeno takhle, protože nesměl *chtít* zemřít.

Jinak by to neplatilo.

Ale všem je to fuk. Je konec.

Nikdo se nedozví, kdo to byl.

Nikdo si nebude pamatovat jeho jméno.

Ten chlap je zatracená nula.

1

225–233

Nemusíme říkat *ted'*.

Nebo *skoč*.

Ani odpočítávat od tří.

Prostě to víme.

Jsme totiž Lidé volby, ti, kteří jsou teď vyzbrojeni odvahou.

A volíme nebát se.

Znáte nás. Doplňujeme regály v supermarketech. Naléváme vám kávu. Staráme se vám o květiny a krmíme vám kočku, když jste na dovolené.

Nemůžeme přece patřit k té skupině. K tomu šílenému kultu. Ani náhodou. Naši kluci spolu hrají fotbal. Jsme váš soused. Váš synovec. Jsme vaše dcera. Doporučili jsme vám film, který se vám tolik líbil.

Jsme všude.

A vydáváme se z domovů a pracovišť v různých částech hlavního města a sjíždíme se na Chelsea Bridge, jak bylo domluveno. Nikdo z nás se formálně nepředstavuje, nikdo ani nepromluví. Naše cesty se při četných příležitostech prořaly – nic, co by stálo za zmínku, nic, co by stálo za rozbor.

Jsme jenom devět životů.

Devět osobností.

Devět problémů.

Devět rozhodnutí.

Všichni jsme dnes ráno obdrželi povolání, potvrzení našeho členství. Dopis, který potvrzoval naši důležitost, naše místo v dějinách; zajišťoval pokračování tohoto odkazu. Všichni jsme si přečetli, že je náš čas, a okamžitě jsme věděli, kde bychom se měli setkat a kdy. Věděli jsme, co si máme vzít s sebou a jak to použít.

Jsme jedno řešení.

Toto není začátek.

Jsme jen devět dalších.

Čtyři z nás se dostávají k visutému mostu z jihu, od Battersea a dál. Pět ze severu přes Chelsea a Pimlico. Pro některé to není nejbližší most k jejich domu, ale tak zněla dohoda.

Musí to být zde.

Víme, co dělat.

Ti z jihu dorážejí krátce po sobě, každý se stejným výrazem, každý s volbou a každý míjí vousatého muže s videokamerou namířenou špatným směrem, připravenou zachytit něco nepodstatného na západě. Propásl příležitost.

Z jednoho jsou dva a ze dvou čtyři, dokud nás není devět. Všichni bez pohybu sedíme, hledíme k východu a čekáme na správný okamžik. Neodpočíváme, nemluvíme.

Nemusíme.

Prostě to víme.

Nějakou dobu sedíme, usazení na ocelovém parapetu, který probíhá po celé délce mostu na obou stranách silnice, s výhledem na trať před námi a řeku za ním. Tohle je náš čas pro poslední rozjímání.

Tohle je náš okamžik volby.

Seděli jsme za vámi ve třídě. Myli jsme vám auto, zatímco jste šli nakupovat. Zaměstnávali jsme vás. Jsme váš otec. Dali jsme vám recept na pečivo z křehkého těsta. Zašili jsme zranění vaší dceři, když spadla z kola.

Ve stejný okamžik otvíráme batohy, pořád vsedě na studeném kovu, pořád s pohledem na černající vodu; žárovky, které ozařují dlouhé M mostu, vytvářejí odpovídající W v hladině pod námi. A oblékáme si černé mikiny.

Každý z nás si ji nejdřív přetáhne přes hlavu a kapuci nechá zvednutou.

Milenci.

Nevděčnice.

Básník.

Všichni provlékáme ruce rukávy. Levou a pak pravou.

Lékařka.

Nuly.

A Mladý Levant.

Rozhodnutí bylo učiněno.

Nemusíme říkat *ted*.

Nebo *skoč*.

Ani odpočítávat od tří.

Prostě to víme.

2

OSTATNÍ LIDÉ

Při vedení kultu je důležité zapojit do něj ostatní lidi. Ne nové členy nebo stoupence. Ne další předplatitele nebo větší nákupní seznam. Nezáleží na tom, jestli existuje šest lidí, kteří někoho považují za Ježíše, nebo jestli žije milion obdivovatelů, kteří doufají, že se na ně dostane místo na vesmírné lodi, jež je odnese pryč, až se Země zhroutl pod lidskou chamtivostí a lhostejností.

Kult nevytvářejí apoštolové. Vytvářejí ho všichni ostatní.

Právě ti jsou potřební. Protože ostatní lidé vždycky všechno zvrtnají.

Vezměte si městečko Antelope v Oregonu. Tečka na mapě. Padesát lidí, kteří chtějí klid. Potřebují poštu, obchod se smíšeným zbožím, školu a kostel. Ne aby přežili. Proto se sem nepřistěhovali. Každý zná všechny ostatní a všichni chtějí být sami. Protože sem přišli, aby prožili svoje roky v klidu. A pak zemřeli.

Přidejte čtyři tisíce stoupenců učení Bhagwana Shree Rajneeshe. Sledujte, jak jsou zprvu vítáni jako mírumilovní lidé, kteří se vzdávají materialistického světa ve prospěch duchovního života. Pozorujte jejich touhu po ustanovení vlastního společenství.

A teď k němu zahrňte ostatní lidi.

Společenství se mění ve společnost. A vnímejte stoupající napětí a rostoucí nepřátelství. Počkejte ještě o něco déle. Protože teď přicházejí ostatní lidé. A je snadné v nich vyvolat strach. Brzy začnou učitel, listonoš, majitel baru nebo mlékař používat slovo „kult“.

Oprěte se a vychutnávejte si svůj úspěch – civilisté se mění ve zbraně, do káv se přidává jed a telefonní linky jsou odposlouchávány.

Tohle dokážou ostatní lidé.

Veźměte si mladého pastora metodistické církve v Somerset Southside v Indianě. Povězte mu, že nesmí do své kongregace zapojit černochoy. Naštvěte ho. Nasměrujte ho na křížovou výpravu.

Sledujte, jak pokračuje a dává lidem naději. Jak usiluje o rasovou rovnost. Neoznačíte jeho učení za falešné. Ještě ne. Označíte je za baptisty. Řeknete, že jsou církve. On je nazývá Křídla vykoupení.

Nechte ho otevřít výdejnu polévky pro chudé a sledujte, jak se zapojují ostatní lidé. Protože ti mají vrozenou schopnost vzít něco dobrého a okamžitě to proměnit v hromadu hnoje.

Přesuňte tu církev do Guyany. Nazvěte jejich sídlo tábor. Nazvěte ho Ráj. Nazvěte ho Jonestown. Řekněte, že tam členové nepřijeli dobrovolně. Přiveďte ostatní lidi, aby zasáhli. Zasáhněte. Nechte po sobě střílet. Chvilí počkejte, než bude všechno zničené. Než devět set mužů a žen spáchá sebevraždu kyanidem. Nechte je otrávit svoje děti.

Teď je můžete označit jako kult. A cítit úlevu, že nejste jedni z nich.

Vy.

Ostatní lidé.

Veźměte si Davida Koreshe. Veźměte si Waco. Řekněte světu, že má několik žen a souloží se svými dětmi. Podpalte budovy. Vykuřte ho. A když už jste tam, zabijte dvacet z těch dětí.

Vložte se do toho.

Veźměte si Mansonovu rodinu. Scientologii. Vytrhněte libovolný úryvek jakékoliv svaté knihy z kontextu.

Veźměte neznámo a přidejte k němu trochu strachu a nejistoty.

Vidíte, co jste udělali?

Vy.

Klub ostatních lidí.

Vy. Lidi s odstupem. Nahlízející zvenku dovnitř. S vašimi odsudky, svobodnou volbou a bezpečím. Nechápete to.

Ani jeden z těch lidí si nemyslel, že by patřil k nějakému kultu.

A vy nejste v ničem odlišní. Možná jste v nějakém kultu třeba přímo teď a vůbec si to neuvědomujete. Myslíte si, že máte na výběr.

Tak si uvažte kolem krku provaz.

A čekejte.

Přicházejí ostatní lidé.

Přeložil Zdík Dušek